

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
i Skarbowi Państwa - Ministrowi Pracy i Polityki Społecznej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 maja 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym,

które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały wskazane dwie przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c., to jest istnienie istotnego zagadnienia prawnego i potrzeba wykładni wskazanych przez skarżącego przepisów (pkt 1 i 2 powołanego przepisu).

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić wyczerpującą argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Podobnie w orzecznictwie traktuje się potrzebę wykładni przepisów. Ponadto, skoro skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy meriti stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie, podobnie jak i wykładnia przepisów. Istotne jest przy tym, jak to wskazano na wstępie, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawierał argumenty prawne, mogące przekonać Sąd Najwyższy o występowaniu wskazanych przez skarżącego przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej nie zawiera uzasadnienia. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentacji prawnej właściwej dla przedstawionego zagadnienia prawnego i przepisów prawnych wskazanych jako wymagających wykładni, wśród argumentów przedstawionych w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Brak wyjaśnienia dlaczego wskazane przepisy skarżący uważa za wymagające wykładni uchyla obowiązek Sądu najwyższego badania czy ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania rzeczywiście wystąpiła. Ponadto, przedstawione zagadnienie nie ma charakteru istotnego w rozumieniu wyżej wskazanym, skoro wyraża się ono w zapytaniu „o zasadę odpowiedzialności odszkodowawczej organu państwowego na gruncie art. 417 k.c.”, przy czym zauważyć należy, że dalsza część przedstawionej przez skarżącego wątpliwości powołuje okoliczności faktyczne sprawy, co wątpliwości tej generalnie odbiera charakter abstrakcyjnego zagadnienia prawnego wymagającego wypowiedzi Sądu Najwyższego podlegającego. Zwrócić należy uwagę, że wykładnię art. 417 k.c. zawarł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00 (OTK 2001/8/256, Dz.U. 2001/145/1638) i Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie nie odstępował od tej wykładni.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

Sąd Najwyższy odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej RP, z uwagi na charakter sprawy (art. 102 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

aj

r.g.